

יט אדר תש"פ

15.3.2020

ועדה מיוחדת לפי סעיף 44א. לפקודת הרופאים (נוסח חדש), התשל"ז-1976

לכבוד

המנהל הכללי

משרד הבריאות

המלצה לפי סעיף 44א לפקודת הרופאים

בענין:

מר משה בר סימן טוב, מגב"ל משרד הבריאות, באמצעות בכל לילך מהודר, עו"ד מלשכת היועץ המשפטי, משרד התובע הראשי, משרד הבריאות ירושלים.

להלן: המבקש

נגד:

ד"ר ליאור וולצ'ק [REDACTED] באמצעות בכל עו"ד אלון איזנברג

להלן: המשיב

1. נגד ד"ר ליאור וולצ'ק (להלן: "המשיב"), הוגש כתב אישום ביום 19.5.2019 בתיק פל"א מס' 166325\2019, בבית משפט המחוזי באר שבע, בעבירה של מעשה סדום, שתי עבירות לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז – 1977 (להלן: "החוק").
מעשים מגונים – עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק.

בכתב האישום נטען כי המשיב, המשמש כרופא נירולוג בקופת חולים "מכבי" בנתיבות. המתלון (להלן: "המתלון"), הגיע אליו עקב הפניית אורתופד. לפי כתב האישום המשיב ביצע במתלון מעשים מגונים לצורך גירוי, סיפוק או ביזוי מיני, וכן ביצע בו מעשי סדום שלא בהסכמתו החופשית. (מצ"ב כתב האישום).

2. מנכ"ל המשרד מינה ביום 8.3.2020 את חברי הוועדה הרשומים מטה, להיות ועדה מיוחדת לפי סעיף 44א. לפקודת הרופאים (נסת חדש) התשל"ז-1976. (להלן: "הפקודה").

3. ההליך לפני הוועדה:

בתאריך 9.3.2020 התכנסה הוועדה לדון בתיק הנ"ל בנוכחות הנקבל ובכל הצדדים.

להלן עיקר טיעוני באי כוח הצדדים:

4. טיעוני בל' בל' המבקש:

בל' המבקש סקרה את עובדות כתב האישום, עמדה על מסרות סעיף 44א לפקודה, על סמכות הוועדה לדון בסעיף זה, עקב הגשת כתב אישום בעבירה, שלטענתה יש עמה קלון, על השיקולים שיש על הוועדה לתת לעניין התליית רישיונו או הגבלת עיסוקו של הרופא לתקופה שלא תעלה על ששה חודשים.

לעניין זה הפנתה בל' המבקש את הוועדה לפסקי הדין בבית המשפט העליון:

בקשות שונות אזרחי 458\91 קאסם סמחאת, רע"א 1838\07 לאוניד אדז'רסקי. בבית המשפט המחוזי לוד, עש"א 14-11-48439 ריצ'ארד שיפר.

עוד טענה בל' המבקש כי יש לראות את מעשיו של המשיב בחומרה רבה מאחר והמשיב ניצל את מעמדו כרופא כשהוא מבצע את מעשיו המגונים במטופל במהלך הטיפול הרפואי.

לדברי בל' המבקש המעשים המגונים שנעשו במטופל יש בהם קלון. לעניין זה הגישה מספר פסקי דין:

בג"צ 11243\02 פייגלין נ"ר ועדת הבחירות, עש"מ 4\81 שלמה אוהיון. בג"צ 178\81 חלד מחמוד. מכאן עולה לדבריה כי עבירה שיש עמה קלון היא עבירה שדבק בה פגם מוסרי חמור.

אשר להחלטת ביהמ"ש המחוזי בבאר שבע להתיר לנקבל "להשתתף בוועדות רפואיות של המוסד לביטוח רפואי ועריכת חוות דעת בתחום מומחיותו" וגו', טענה בל' המבקש כי אין זה ראוי שרופא שתלוי נגדו כתב אישום חמור במעשים מגונים ראוי להמשיך להחזיק ברישיון רופא

ולהמשיך לתת טיפול רפואי. "שיקולי המבקש שונים משקולי ביהמ"ש. השיקולים הם שיקולים אתיים, מקצועיים. אנו אמונים גם שמירה על אימון הציבור והנראות הציבורית" מעשיו אלו פוגעים באימון הציבור ובמוסד הרפואה. הפנתה לפסק דין עש"א 19-01-26654 דר' יהודה ברוך נ. המשנה למנכ"ל משרד הבריאות.

לענין חזקת החפות טוען בל' המבקש כי היא קיימת, אבל באיזון בין חזקת החפות לבין זה שהוגש כתב אישום נגד המבקש בעבירות כל כך חמורות שיש עמן קלון, אשר בוצעו במטופל על מיטת הטיפול, באיזון הנדרש, גוברת הבטחה והגנה על שלום הציבור.

לענין אמצעי המשמעת טוענת בל' המבקש כי לאור חומרת המעשים והעבירות בהן הורשע המשיב, ובהם שני מעשי סדום ומעשים מגונים, ולאור האמור לעיל, יש להתלות את רישונו לעסוק ברפואה לתקופה המרבית הקבועה בסעיף 44א. לפקודה, לששה חודשים. בל' המבקש הגיש מספר החלטות לפי סעיף 44א. בהם מדונו רפאים שהורשעו בעבירות של מעשים מגונים להתליה לששה חודשים: החלטה נ. דר' ג'אודת אבו מוח, החלטה נ. מסעוד מחמיד, החלטה נ. דר' אלעד לאור בגין פרסומי תועבה.

מבקשת מהוועדה להמליץ על שישה חודשי התליה.

5. טיעוני בל' המשיב:

בתחילת דבריו התייחס להחלטה בעניין דר' מסעוד מחמיד וטען כי ניתנה לאחר הרשעה. לגבי דר' רצ'ארד שיפר – ניתנה לו אפשרות להמשיך לכתוב חוות דעת רפואיות. במידת הצורך של בדיקת החולה לצורך מתן חוות דעת – היא תעשה בנוכחות אחות מוסמכת. יש בכך מנגנון של איזון בין חזקת החפות לבין חופש העיסוק. בפסק הדין של ביהמ"ש המחוזי בעניינו של דר' יהודה ברוך – יחסי מין בין פסיכיאטר לבין מטופלת, לטענתו בהסכמה, שם אפשרו לו לעבוד בליווי פיקוח, ולכתוב חוות דעת. גם כאן יש מערכת של איזונים בין חזקת החפות לבין שמירה על שלום הציבור. לטענתו יש להפעיל מערכת דומה גם בעניינו של המשיב. "אין ספק שבמרפאה זה לא היה צריך להיעשות, זה פסול מהיסוד והמשיב מצטער על זה", אך הוא טוען כי זה היה בהסכמה. הוא נלחם על תפוזו וטוען לחזקת החפות. לענין הקלון טוען "רק אם הוא יורשע זאת עבירה שיש עמה קלון".

לענין החלטת ביהמ"ש המחוזי בעניינו של המשיב בו התיר לו להשתתף בוועדות רפואיות של המוסד לביטוח לאומי ועריכת חוות דעת רפואיות (בדיקות אי.אם. גי.) בנוכחות אשתו, מבלי לבצע בדיקות רפואיות. טוען בל' המשיב כי ביהמ"ש נחשף לתיק הרבה יותר מהוועדה והמשוואה שיצר מונעת אפשרות שמישהו יפגע שואפת לאפס. צריך למצוא איזון מסוים בין הזכות של המקבל להמשיך להתפרנס לבין שלום הציבור במגבלות הקשות מאוד כפי שקבע ביהמ"ש.

אין למקבל שום תלונה במשך ארבעים שנה. גם לאחר שפורסם שמו ברבים, בכל אמצעי התקשורת, לא נפתחה תלונה נוספת נגדו. מפעל חיו נהרס כך גם מקור פרנסתו ופרנסת אשתו.

מבקש להחיל על המקבל את ההסדר, כאמור לעיל, שקבע ביהמ"ש בעניינם.

6. דיון והמלצה:

להלן קיצור תיאור העובדות שבכתב האישום:

בתאריך 25.6.2018 הגיע המתלונן אל הנאשם (להלן: "המשיב") לקופת חולים "מכבי" בנתיבות ואמר לו כי בעקבות תאונת דרכים שעבר סובל מכאבי גב. המשיב ביצע במתלונן בדיקה במפסעה ובגב. והזמין לתור נוסף.

בתאריך 14.8.2018 המתלונן בא לביקור נוסף במרפאה בנתיבות. במהלך הבדיקה נגע המשיב במפסעותיו של המתלונן תוך שהוא מציין כי הבדיקה לא נעימה. בתום הבדיקה אמר המשיב למתלונן כי לצורך אבחנה מדויקת עליו להגיע למרפאה באשקלון. בהמשך ביקש המשיב מהמתלונן כי ישכב על בטנו. המשיב הוריד מעט את תחתוניו של המתלונן נגע בגבו ובישבנו.

בתאריך 15.10.2018 הגיע המתלונן למרפאה של המשיב באשקלון. המשיב הורה למתלונן לשכב על בטנו. המשיב החל למשש את גבו של המתלונן, הפשיל את תחתוניו, עטה כפפה על ידו "וביצע במתלונן מעשה סדום שלא בהסכמתו בכך שהחדיר את אצבעו לפי הטבעת של המתלונן תוך שהוא גורם כאב פי הטבעת ותוך שבידו השנייה הוא נגע מתחת לאשכיו של המתלונן. המתלונן ביקש מהמשיב שיציא את אצבעו מפי הטבעת שלו כי כואב לו. המשיב המשיך והחדיר את אצבעו למשך כמה שניות ולאחר מכן הוציא את אצבעו".

בתאריך 24.12.2020 הגיע המתלונן למרפאתו של המשיב והלין בפניו כי כאבי הגב שלו מתגברים... "המשיב אמר למתלונן להפשיל את מכנסיו ולשכב על בטנו... בהמשך ביצע המשיב במתלונן מעשה סדום ומעשים מגונים שלא בהסכמתו בכך שהפשיל את מכנסיו של המתלונן עוד יותר, נגע באמצעות ידיו באשכיו של המתלונן, הוריד את תחתוניו, נגע עם אצבעותיו באזור אבר מינו של המתלונן, החדיר את אבר מינו של המתלונן לפיו שלו ומצץ אותו תוך שהוא מסתיר את פניו של המתלונן באמצעות ידו השמאלית. המתלונן שאל את המשיב "מה אתה עושה, שורף לי". המתלונן השיב לו "כנראה שלא גמרת הרבה זמן" והורה לו להתלבש מהר. ... בהמשך אמר המשיב למתלונן שוב "כנראה שלא גמרת הרבה זמן".

בתאריך 1.4.2019 הגיע המתלונן שוב למרפאה בנתיבות... בעוד המתלונן שוכב על גבו, המשיב הוריד את תחתוניו של המתלונן, והכניס את אבר מינו של המתלונן לפיו ומצץ אותו. המתלונן שאל את המשיב לפרש מעשיו. מיד ובסמוך, המתלונן הגיע לפורקן בפיו של המשיב... בהמשך אמר המשיב לשאלות המתלונן "לא רציתי שישפריץ עליך"..."למה לא אמרת לי שאתה גומר".

גמעשיו אלו ביצע המשיב במתלונן מעשים מגונים לצורך גירוי, סיפוק או ביזוי מיני, וכן ביצע בו מעשי סדום שלא בהסכמתו החופשית.

7. הוועדה דנה במספר סוגיות אותם העלו הצדדים בקשר למעשיו של המשיב:

לשאלה אם יש בעבירות בהן הואשם המשיב קלון:

בעניין הקלון נפסק בבג"צ 11243/02 בעניין פייגלין ואח' נ. יו"ר ועדת הבחירות ואח' נקבע כי:
"עבירה שיש עמה קלון היא עבירה שדבק במבצעה פגם מוסרי חמור, כאשר על טיבו של הפגם יש לעמוד בכל מקרה על פי הקשרם של דברים ושל מעשים".

בעניין הקלון נפסק בעש"מ 4/81 שלמה אוהיון ב' מדינת ישראל, פד"י ל"ה(4) כדלקמן:
"הקלון אינו נמדד, כמובן, לפי עצם מהותו, עפ"י אמות מידה משפטיות, כי מדובר במונח השאוב מתחום המוסר, אשר אומץ לתוך מערכת המרמות המשפטיות כפי שכבר הזכר לעיל, ביהמ"ש או ביה"ד הם הקובעים אם דבק במעשה או במחדל פגם או פסול מוסרי, העולה כדי קלון, ואשר לו צריכה להיות השלכה על המסקנות המשמעתיות, אותן מסיקים כלפי מי שמשמש במשרה אשר עליו חלה הנוראת החוק הספציפית המכוונת את הדין המשמעת".

בבג"צ 178/81 חאלד מחמוד ב' זוג'יה עבדל רחמן ואח' פד"י ל"ו (1) נאמר כדלקמן:

"הקביעה כי בעבירה מסוימת יש או אין קלון נעשית עפ"י נסיבותיו של המקרה הפרטי הנדון לפני ביהמ"ש. על ביהמ"ש לבחון כל מקרה ומקרה, עפ"י נסיבותיו, אם העבירה שנעברה נגועה בקלון. ביהמ"ש יעשה כן עפ"י נורמת שתהלומוגה רמה באותה של התנהגות מוסרית ואזרחית, ועם זאת תוך ראית הדברים בעיני המציאות ועפ"י הגסיבות המיוחדות של המקרה".

בעל"ע 3467/00 הוועד המחוזי של לשכת עורכי-הדין ב. מיכאל צלטנר פ"ד מ 895 נאמר כדלקמן:

המיוחד עבירות פליליות שיש עמן קלון מעבירות פליליות אחרות הוא הדופי המוסרי הנלווה להן. מוסג קלון כזון מתפיסות מוסריות ומאמות מידה מוסריות הרווחות בחברה, ומשהוא דבק במעשיו של אדם הנמנה על מערכת תפקודית - מקצועית מסוימת, עולה השאלה איזו השפעה יש לכך על מידת כשירותו של אותו אדם להמשיך לעסוק בעיסוקו במסגרת אותה מערכת, ומה היא השלכת מעשי הקלון על תדמיתה ומעמדה של המערכת קולה בעיני הציבור".

לאחר שיקול ולאור הפסיקה הנ"ל בעניין הקלון, הוועדה בדעה כי מעשיו המיניים המתמשכים בגופו של המתלונן, בנסיבות בהן נעשו, בהם המשיב מואשם הינם מעשים מגונים שדבק בהם פגם מוסרי חמור ומעצם טיבן טבוע בהן קלון. הוועדה קובעת כי בעבירה של מעשים מגונים ומעשה סדום בהם מואשם המשיב, שבוצעו במהלך בדיקה על מיסת טיפולים, שכללו - נגיעה, מספר פעמים, במפסעתו, באשכיו, בישבנו של המתלונן, החדרת אצבע לפי הטבעת של המתלונן, הכנסת איבר מים של המתלונן לפיו ומצירתו בשני מקרים, הכול שלא בהסכמתו של המתלונן, יש בנסיבות ביצוע העבירות ובמהותן פגם ופסול מוסרי חמור שקלון דבוק בהן.

המעשים והעבירות בהם מואשם המשיב מקיימים את "נסיבות העניין", הנדרש בסעי' 44א. לפקודה - לעבירה שיש עמה קלון.

לשאלה בעניין חזקת החפות:

הוועדה שקלה את ענין חזקת החפות העומדת לזכותו של המשיב. יחד עם זאת, כאמור בפסיקה: המשפט אינו מגן על מלא היקפו של חופש העיסוק. כנגד חופש העיסוק עומדים ערכים אחרים אשר גם עליהם מבקש המשפט להגן" (ראה החלטה בעניין דר' יקירביץ). "קיימת במקרים מסוימים הסמכות לפגוע בחזקת החפות גם טרם הרשעה למשל מעצר או כמו בענייני התליית רישיון... קיימים מספר אינטרסים שמטים את כפות המאזניים לכיוון השמירה על חזקת החפות, למשל: משך הזמן שעבר מאז הגשת כתב האישום (שלוש שנים), זיכוי המערער מאחד מסעיפי האישום, עיסוק המערער הוגבל בכל מקרה".

במקרה שלפנינו לא התקיימו הפרמטרים הנ"ל. כדוגמא משך הזמן מאז הגשת כתב האישום ועד לדין על פי סעיף 44א היה חודשים ספורים בלבד. לאחר שיקול נסיבות המקרה החמורים, כמתואר לעיל, הוועדה בדעה כי קמה בידה הסמכות "לפגוע בחזקת חפות" המשיב ולזון בעניים בהתאם לסעיף 44א.

לשאלה בעניין חופש העיסוק:

הוועדה שקלה את נושא "חופש העיסוק" של המשיב שעלול להיפגע במידה ויותלה רישיונו. לעומת פגיעה מידתית שתחול במקרה בו יותלה רישיונו לתקופה מרבית של ששה חודשים, עומדים: אינטרס הציבור, שקולים אתיים מקצועיים, פגיעה באימון הציבור בהתאמה ובמערכת הבריאות. הצורך להגנת הציבור ושלומם מול רפא שסרח בעבירות פליליות חמורות, שיש עמה קלון, הקשורות בטיפול בחולה, - דבר המעלה ספק באשר לכשירותו המקצועית והתאמתו לתפקידו המקצועיים. כל אלו גוברים על הפגיעה המידתית בחופש העיסוק, שתגרם למשיב בהתליית רישיונו לתקופה המרבית הקבועה בפקודה.

בפסק הדין של דר' לאוניד אדורסקי אומרת כבוד השופטת עדנה ארבל לענין סעיף 44א. לפקודה:

"מטרתו של סעיף זה הינה לתת מענה לשלב טרם הרשעתו של הרופא ולאחר הגשת כתב אישום נגדו. בשלב זה מתעורר הצורך לעיתים להתלות או להגביל את רישיונו של הרופא מטעמים שבאינטרס הציבורי, זאת ועוד בטרם הרשעה בדין... בעניינים מעין אלה יש לבחון שני סוגי שיקולים מנוגדים: האחד עניים באינטרס הציבורי, ובהבטחת שלום הציבור מפני קבלת טיפול רפואי על ידי אדם שיתכן ואינו ראוי ליתן אותו, והשני עניים באינטרס הפרט - הרופא -

שהגבלת או התליית רישיונו פוגעת בחופש העיסוק שלו ובחזקת החפות העומדת לו כל עוד לא הורשע. האיזון הוא תלוי נסיבות המקרה, ונלקחים בחשבון שיקולים שונים כגון חומרת העבירות ומהותן, הקשרן של העבירות לעבודתו הרפואית של המאשם וקיומן של ראיות לכאורה, וזאת אל מול נסיבותיו האישיות השונות של הרופא".

בפסק הדין ע"ש 5061\05 יעקב לומקין נ. שר הבריאות, אומר כבוד השופט סולברג:

"מכלל סטיות מן השורה, שרופא עלול לסטות במהלך מילוי תפקידו, אין כמדומה סטייה חמורה מפגיעה מינית בחולה במהלך תפקידו הרפואי. לפגיעה שכזאת מתלוות מידות רעות לרוב: ניצול לרעה של התפקיד הרפואי, מקנה לרופא נגישות קלה לגופם של המטופל או המטופלת, הפרת אמונם של החולים הנפגעים, ביזום והשפלתם".

לדיון בפני הוועדה עומדים שני שיקולים ערכיים נגדים. מצד אחד עומדת השמירה על אינטרס הציבור, שלא יטעה ויזקק לשרותיו של רופא שהוגש נגדו כתב אישום, בעבירות שיש עמן קלון, של מעשים מגונים ומעשי סדום שנעשו במטופל במהלך בדיקה, ומצד שני, השמירה על זכותו של הרופא שלא לפגוע בו ולהסב לו נזק מקצועי וכלכלי קודם שהתברר דינו בערכאות הפליליות. זאת כאשר איזון בין השיקולים ואופן יישומם תלויים בנסיבות המקרה, ובמידת החומרה של העבירות.

הוועדה בדעה כי לנוכח נסיבות המקרה ומעשיו החמורים, כמתואר לעיל, יש לתת משקל יתר לאינטרס הציבור ולשלמו ולהעדרתו על פני רווחתו הכלכלית של המשיב.

הגבלת תחומי עיסוק:

הוועדה שקלה אם ניתן להסתפק באמצעי של "הגבלת תחומי עיסוקו" של המשיב, על פי הצעתו של כל המשיב, כאמור בהחלטת ביהמ"ש כפי שהובאה לעיל לפיה "ניתן להסתפק בלהגביל את רישיונו של המשיב לעסוק אך ורק בהשתתפות בוועדות רפואיות ועריכת חוות דעת משפטיות, כמפורט בהחלטה הנ"ל.

כל המבקש התנגדה לבקשה וטענה כי שיקולי משרד הבריאות שהינם, בנוסף לשיקולים האחרים שהועלו, אתיים מקצועיים, שונים משיקולי ביהמ"ש כפי שהועלו בהחלטה, ועלכן הם מתנגדים להגבלה המוצעת.

הוועדה בדקה לדוגמא את אשר נפסק בעניין דר' שכטר, בגין עבירות של אינוס ומעשה מגונה, בהחלטה מיום 5.9.2016. שם אומנם החליטה הוועדה להגביל את עיסוקו של הרופא שכן שם נטען כי "המעשים שעשה הרופא מתחייבים מדרך הטיפול והפרקטיקה הטיפולית אותן העניק למטופלות, בהיותו רופא נשים, גניקולוג וסקסולוג, שבאו בתלונה של כאבים בעת קיום יחסי מין". נסיבות אלו ואחרות הביאו הוועדה להחלטה להמליץ להגביל את עיסוקו ולא להתלות את

רשימו. המנכ"ל קיבל את המלצת הוועדה. נסיבות מקרה זה אינן דומות כלל ועיקר למקרה שבפנינו, מכאן שאין כל מקום להקיש ממקרה זה למקרה שבפנינו.

לאור האמור לעיל, חומרת המעשים המתוארים בכתב האישום, כשמדובר בביצוע מעשים פליליים חמורים, שקלול דבק בהם, שנעשו תוך כדי ובמהלך הטיפול בחולה. גם בהסתמך על תסקיר שירות המבחן "שסבור כי עדיין קיים עיסוק בדחפיו המיניים וכי אופי עבודתו כוללת בהכרח מגע עם הציבור" הוועדה סבורה, בכול הכבוד הראוי להתלטת ביהמ"ש, כי בשל כל האמור לעיל, והצורך להגן על שלום הציבור- לא ניתן ואין זה ראוי להסתפק ב"הגבלת תחומי עיסוקו" של המשיב.

8. לעניין אמצעי המשמעת:

לפני הוועדה מונח כתב אישום חמור נגד רופא נירחלוג בעבירות של מעשים מגונים ומעשי סדום שנעשו במטופל במהלך בדיקה על מיטת טיפולים, כפי שתואר לעיל.

בע"פ 7066,6859/93, מדינת ישראל נ' קדרון, אומר כבוד השופט א. מצא:

"זולת הפגיעה במתלוננות, שאנוטתן הופרה וכבודן נרמס, פגעו מעשיו של המערער גם במקצוע הרפואה. יכולתם של רופאים לבצע בחוליהם טיפולים המחייבים פלישה לצונות גופם של המטופלים, מותנית באימון הבלתי מסויג שבידי כל אדם לרחוש לכל רופא. וביצוע עבירות מהסוג שביצע המערער במטופלותיו, בשעת ואגב הטיפול הרפואי, פוגע באמון זה כערך כללי ומקובל".

בע"א 4227/94 קאסם סמאחת נ' שר הבריאות אומר כבוד השופט א.מצא:

"...רופא שבמהלך טיפולו בחולה עושה בחולה מעשה מיני פוגע פגיעה חמורה לא רק בקורבן המעשה, אלא גם במקצוע הרפואה". "...אין כמדומה סטייה חמורה מפגיעה מינית בחולה במהלך הטיפול הרפואי".

בע"א 10979/04 ד"ר ליביו לאור נ' שר הבריאות אומרת כבוד השופטת א. חיות כדלקמן:

"השיקול המרכזי בהליכים משמעתיים שבפנינו הינו השיקול של ההגנה על האינטרס שיש לציבור בשמירה על רמתו וכבודו של מקצוע הרפואה ועל אימון הציבור ברופאים. לפיכך נפסק כי בהליכים ממין זה השיקול המרכזי שעל הגורם המחליט לשוות לנגד עיניו הוא אינטרס הציבור, ואילו השיקולים הספציפיים הנוגעים לעברין המשמעת העומד בפניו הם עניין משני שיש לשקלו אם בכלל". לעניין חומרת העבירה של "מעשה מגונה" והחמרה באמצעי משמעת שיש למקוט בגינה, ראה גם ע"א 50/91 דר' אדגר סבין נ' שר הבריאות.

בהחלטות שהתקבלו לאחרונה, לפי סעיף 44א, בעברות של מעשים מגונים שנעשו במטופלים במהלך בדיקה רפואית, במקרים דומים למקרה שבפנינו, הותלה רישיונם של רופאים לששה חודשים. ראה החלטה מיום 30.10.2019 בעניינו של דר' אליאס חורי. החלטה מיום 11.12.2019 בעניינו של דר' באסם חודאד. החלטה מיום 25.12.2019 בעניינו של דר' ג'אודת אבו מוח (נמצא בערעור). [REDACTED]

הוועדה רואה בחומרה יתרה את התנהגותו של המשיב, התנהגות הפוגעת בתדמיתו ובכבודו של מקצוע הרפואה ובאימון הציבור ברופאים. כפי שקבעה הוועדה מדובר במעשים שדבק בהם פגם מוסרי חמור ויש בהם קלון ומעלים ספק בדבר הגיטו של המשיב כמדרש בפקודות הרפאים ובכללי האתיקה, ועל מידת כשירותו להמשיך ולעסוק במקצוע הרפואה. יש ליחס חומרה מיוחדת לכך שהמשיב עשה את מעשיו החמורים בהיותו עובד במרפאה הנותנת שירות לציבור הרחב. לאור זאת הוועדה סבורה כי יש להעדיף את אינטרס הציבור על פני האינטרס של המשיב, ולפיכך יש לנקוט באמצעי משמעת מחמירים על מנת להגן על ציבור המטופלים.

לאור כל האמור לעיל, ובמכלול השיקולים, הוועדה ממליצה בפני כבוד המנהל הכללי להתלות את רישונו של הרופא לתקופה של ששה חודשים.

[REDACTED]

יגאל חיות, עו"ד
נציג הוועדה לממשלה

[REDACTED]

פרופ' חוה סבנקין, חברה

(-)

[REDACTED]

דר' יוסי בר, יו"ר